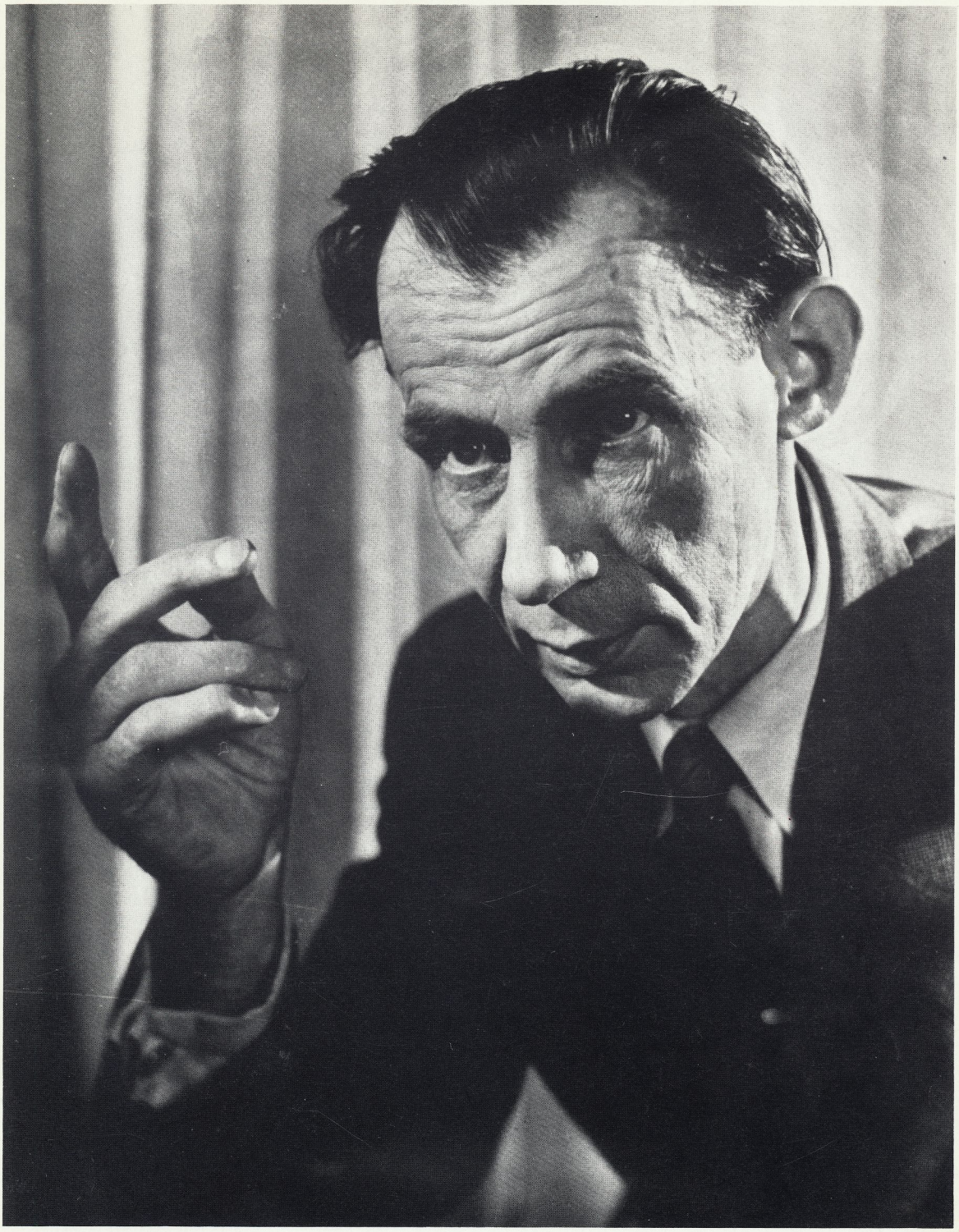

Poste Restante ★

Medlemsblad för
Nils Ferlin-Sällskapet
Nr 1 1985

I förbifarten

Till halsen dråsa vi i dy och lera
och är det längre nån idé att ljuga:
Här får du plötsligt lov att presentera
din fästman: Ingeniör. Vi buga.

Vi buga, givetvis. Så är kutömen.
Jag bugar artigt för den grå kostymen.
Men tror du inte att man kanslar sånna
som vännen Adrian, min Bella Donna.

Du ser det ~~nu~~ nog och du blir starkt förlägen,
ditt hjärta darrar ~~när~~ som ditt öga lyser.
Ta mycket på dej på den ~~bråda~~ bråda vägen,
min stackars syster, att du ej förfryser.

Nils Ferlin

Manuskript till dikten "Du ser det nog —" ur samlingen Goggles, 1938.

Omslagsbilden ur filmen "Sången om Stockholm" 1947 (Svenskt Pressfoto).

Kära Ferlin-vän

jag skulle vilja tala litet allvar med Dig. Du vet ju att sällskapet ger ut Ferlintallrikar och det gör det ju inte bara för ro skull. Meningen med utgivningen av dem är att försäljningen skall trygga föreningens ekonomi så att vi också i fortsättningen ska kunna dela ut våra priser. Som Du vet är de inte så få, fem arbetstipendier, ett trubadurpris och så det stora Ferlinpriset. Sammantaget ett inte oväsentligt stöd till den svenska poesin.

För att vi i styrelsen skall lyckas i vår strävan behöver vi ert, medlemmarnas, stöd men jag måste säga, oss emellan, att intresset från medlemmarnas sida inte riktigt är vad vi hoppats på. Kära vän, tänk på att varje såld tallrik betyder att föreningens möjlighet att överleva och kunna fortsätta sin gagnerika gärning ökas.

Har du tänkt på vilken utomordentlig present en tallrik är? Blommor i all ära, men en tallrik har ju ett bestående värde och till glädje för mottagaren under många år. Förresten, varför inte unna också Dig själv en? Det är inte bara andra man ska glädja, man behöver muntra upp sig själv också ibland. Inte blir det väl roligt att sitta om några år och ångra att Du inte passade på tillfället medan det gavs?

Med vänlig vårhälsning
din vän

TANKAR PÅ EN SOFFA

av *Hans Åkerberg*

"Ensam i kvällen den sena..." *Foto: Gullers/Enström*

1.

Längs den svagt svängande grusgång, som bildar en form av terrass mellan den till synes stillastående vattensamlingen nedanför och det myllrande livet vid Stora Torget ovanför, står en rad vanliga parksoffor. Ytterst på en av dessa bänkar sitter en tanig, högrest man något framåtlutad och helt stilla — i själva verket orörlig. Egentligen märks han inte så mycket, där han sitter synbarligen avspänd och blickar något resignerad ned på sina stora fötter eller möjligen i sin tanke mot mera avlägsna mål. Åtminstone har jag aldrig uppfattat någon uppståndelse kring den ensliga gestalten på bänken. Folk kommer och går, och den vilande, helt stillasittande mannen på den kommunala parksoffan får vara i fred. Och säkert är det bäst så. I sin livstid sökte han ju inte någon uppmärksamhet, och han har dessutom betygat att han menade sig inte ha "någonting alls här i världen att vinna".

På sin offenliga och likväl markant undanskymda plats här på bänken i Filipstad får han också symoblisera den nakna ensamhet, som så ofta blev föremål för hans sensibelt och ängsligt utmejslade dikt — antingen nu ensamheten framträdde i gestalten av ett barfotabarn, i det härjande och ångestfyllda ansiktet bakom ett par vältäckande goggles, i skepnaden av en liten, frusen stalledräng eller kanske i rollen av en luffare, "som halkar förbi i vägarnas grus".

Men där sitter han alltså nu såsom staty, Nils Johan Einar Ferlin. Det blev således inte någon ryttarstod utanför polisstationen, som han skämtsamt talat om med vännen Vilhelm Moberg. Det blev i stället en plats i oförmärkthet mitt ibland folket, synlig och likväl i avskildhet, ungefär som när en människa kan vara omgiven av många och samtidigt ändå förnimma sig som ohyggligt ensam och vilsekommen här i världen. Det stycke bänk, som Ferlin tilldelades som ett slags slutgiltig, fiktiv reträttpunkt, blev alltså en helt trivial plats mitt i "livets villervalla", till eftertänksamhet ur olika aspekter för en del, obetydlig och kanske ointressant för dem för vilka hela saken ändå är likgiltig.

Personligen tror jag nog att han själv skulle varit nöjd med denna plats invid vattnet och torget. Där har han allt i den lilla staden i sin närhet, och där kan han dessutom bäst tjäna som sällskap åt andra livets trashankar, såväl på mera bekväm dagtid som under nattens senmörka och ofta långa vaktimmar. Det finns så att säga plats på bänken åt fler.

En helt ordinär plats, alltså. Och en helt vanlig bänk. Men ingalunda en "helt vanlig" staty. Den gjutna figuren på parksoffan har inte den ofta vanliga monumentala steriliteten över sig. Långt därifrån. Man frestas i stället rentav säga att statyn äger kraften av något slags kongenial utstrålning. Det går att förnimma en tidlös närhet till diktaren på bänken. Hans dikt och den visuella upplevelsen av statyn smälter på ett märkligt sätt samman. Visserligen sitter han där något för lång och dessutom klädd i den helt omöjliga utstyrseln frack och hög hatt. Men dessa oegentligheter kan man ju tolka välvilligt. I det personliga, "inre" formatet var han nämligen i flera avseenden helt visst huvudet högre än de flesta. Och högtidsdressen kan ju med sin rekvisita få utgöra dels en metafor för hans egen syn på livet som ett gåtfullt gyckelspel, dels även en diskret kritik mot "de adertons samling", som ej sällan omgett sig med pompa och ståt men som kanske ibland i för liten grad uppmärksammat snille och smak. Ferlin kvittade detta dock lika.

I övrigt är statyn också synnerligen levande och verklighetsanknuten. Man observerar den framåtböjda, magra figuren med de starka men nervösa händerna. Man kan i hans till synes avspända kroppshållning likväl ana något av hans kraftigt upplevda svängningar mellan grubbel och ren resignation inför tillvarons villkor. Finns det någon mening eller är alltsammans bara ett ändlöst trampande i ett ekorrhjul? Och när regnet sipprar kring de slitna skorna eller rinner längs de knotiga kindbenen, passerar osökt serier av ferlinska diktsekvensker revy inför anblicken. Här sitter alltså han, som upplevde sig komma från "Ingenstädes" och som var på väg mot "Ingenstans", och han tycks nu likt Pajazzo begrunda det faktum att "pjäsen är slut".

Vad som således i alldeles särskild grad slår mig när jag nu åter sätter mig ned på bänken vid sidan av statyn av skalden, är den påtagliga samhörighet mellan diktargestaltens nimbus och hans säregna sätt att beskriva tillvaroupplevelsen, som konstnären så mästerligt lyckats fånga. Här tycks mig finnas speglat något av svaret på gåtan Ferlin, något av svaret på frågan om vad det är i Ferlins diktning, som gör honom så existentiellt närgången. Kan det vara det djupt allmänmänskliga draget i hans poesi, som gör en liten stund på bänken i Filipstad till ett fullt rimligt mål för en enstaka sextiomilafärd per bil en dag när som helst på året? Eller markerar stunden på bänken det faktum, att här någonstans i dessa omgivningar startade den "cirkusbana", som enligt artisten själv till en början "blev ganska brant och fördröjd", men som "ett-tu-tre — hur det kom sej" ledde till en prisbelönt "saltomortal", vilken i sin tur skulle ha kunnat förändra de flestas sätt att se på livet men som i Ferlins fall inte förändrade särskilt mycket? Saltomortal eller ej, pris eller ej — de avgörande och ofrånkomliga livsfrågorna står ändå kvar och till slut kommer man likväl ned på jorden igen på alla fyra. För mig personligen sammanfaller de olika frågesatserna ovan till en helhet, som utgör drivfjädern för dessa återkommande färder till bänken på terrassen mellan vattnet och torget. Här tycker jag mig nämligen i andanom förnimma ekot av de ångestmättade djupborrningar i livskampsproblematiken, som just påbörjades hos ynglingen från Filipstad och som senare skulle höras med jämna — men ibland tämligen långa — mellanrum från Klara-poeten *par excellence* och därefter från "herren till Norrboda gård".

De många årens ofta återkommande lässtunder i de ferlinska diktsamlingarna har också satt sina spår hos mig, liksom de har gjort det hos så många andra. Efterhand har därvid den tes, som jag personligen länge drivit (men ej tidigare offentliggjort), fått allt fastare form i konturerna. Mycket av hemligheten i Ferlins lyrik — och det är min tes — ligger i den hos honom högst medvetna tillämpningen av vad jag skulle vilja kalla "de lågmälda småordens psykologi". Tesen skulle också kunna framställas så, att Ferlin

mestadels sänker diktarrösten när han vill accentuera något för honom själv och för oss andra livscentralt. Genom att då nedtona rösten, d v s genom att då välja ett lämpligt avvägt "småord", vet han att han skärper läsarens koncentration på livskampsdramatiken och att han därigenom hörs mer. Detta kan kanske till äventyrs låta något paradoxalt i mångas öron, men ett inträngande studium i Ferlins diktning vill visa, att han påtagligt medvetet använder sig av sådana språkligt paradoxala uttryckseffekter för att få fram det han vill ha sagt (och att han uppenbarligen lyckats därmed framstår med all tydlighet vid en sondering av litteratursociologisk statistik, av biblioteksuppgifter samt givetvis av antalet nyupplagor av hans olika samlingar). Där andra författare sökt efter ett språk med kraftfulla och reliefartade affektord för att påkalla uppmärksamhet, i liknande situationer skruvar i stället Ferlin ned ljudvolymen. Ty han vet att hans varsamma viskningar, hans "lågmälda småord" — som är äkta och ett med hans natur — ger en respons hos den sensible läsaren, som har långt större verkan än alla former av språkliga kanonander.

Det är dock också blott den i en viss bemärkelse känslige åhöraren han anropar, den som, likt honom själv, darrat inför livets villkor och som ofta vekt förnummit rädslan och ångesten inför alla tillvarons ofrånkomliga frågor. De hårdhudade, dessa livets olika arrivister och intellektuellt världsfrånvända teoretiker, får söka sig någon annan poet. Inom Ferlins horisont hör de inte hemma, mer än möjligtvis i marginalen såsom avskräckande och varnande exempel. Ferlins "småord" uppfattas, såsom han synes ha tänkt sig det själv, endast av dem, som åtminstone någon gång mycket djupt, tillräckligt djupt för att aldrig glömma det, sett livets skuggsida och faror rakt i ögonen, och som återkommit från sådana stunder på något sätt märkta av sina upplevelser. Ferlins adressater finner man således ej bland livets söndagsbarn eller bland de, som man brukar något populärt uttrycka saken, mera utåtriktade. Ej heller har denna lyrik sin förstående läsekrets inom ramen för en akademisk intelligentias koketterier. Den ferlinska poesins genuina intressenter finner man fastmer bland dem, som ej sällan påtagligt fått känna av livskampen och som fått brottas med tillvarons reella lidanden. Från sådana ögonblick eller perioder går nämligen ingen sensibel människa omärkt. Detta var inte minst Ferlin själv helt medveten om.

Under årens lopp utvecklade Ferlin "de lågmälda småordens psykologi' nära nog till fulländning. Däri ligger också, såsom jag ser det, en avgörande nyckel till mycket av hemligheten i hans poesis dragningskraft och till mycket av originaliteten i hans diktarprofil.

Låt oss se på några exempel, främst hämtade ur hans mera kända dikter, sådana de i minnet kan lockas fram hos en Malmö-turist vid ett av hans återbesök på bänken i Filipstad.

2.

Redan i Ferlins första diktsamling, *En döddansares visor* från 1930, möter man tydliga exempel på den "småordens psykologi", som senare i allt större utsträckning skulle bli ett betydelsefullt signum för hans författarskap. I den av Lille Bror Söderlundh tonsatta och ofta sjungna dikten "En valsmelodi" — för att här ta en känd dikt — gestaltar Ferlin en offentlig, existentiellt mättad bikt för sin period som revy- och schlagerförfattare, då han av tvingande pekuniära skäl måste ställa samman och sälja sina visor "till nöjets estrader". Men han tonar inte generat fram sin ursäkt med hjälp av några konstruerade undanflykter. Tvärtom avlevererar han den frankt genom att deklarera sin temporära (eller varför inte skriva: permanenta) ensamhet och ekonomiska nödsituation. Lågmält likväl, och helt fri från skamkänslans ofta försvarsmässiga aggressivitet gentemot dem som har det bättre ställt, framhåller han öppet — inte mindre än fyra gånger i den tvåstrofiga dikten — att han vid de aktuella tillfällena varit "ganska mager om bena, tillika om armar och hals".

Här är det "småordet" *ganska* som utgör det bestämmande förtecknet till såväl hela satskonstruktionen som till innehållsvalören. Ferlin kunde mycket väl, utan någon som helst ansats till överdrift, haft full täckning för ordet "myc-

ket" i stället för "ganska", men det senare uttryckets återhållsamma karaktär framhäver, paradoxalt nog, långt starkare hans fattigliv än varje annat, mera kraftladdat avvägningsord. Genom det lilla och lågmälda ordet "ganska" blir fastmer kontrasten mellan å ena sidan hans nattliga kamp med medvetna pajaserier och ej sällan ytligt rimkonstrande (även om man får akta sig noga så man ej förlorar nyansen av samtidigt allvar också där bakom) och å andra sidan hans svåra möjlighet till försörjning för dagen allra bäst framhävd. Att lågmält antyda sig vara "ganska mager om bena..." appellerar avgjort långt kraftfullare till *hans* läsare än att högljutt och protestartat ropa ut sitt personliga och sociala elände. Att medvetet offentligen nödgas utbjuda sina konster för att klara brödfödan är nämligen alltid, för den som inte vill låna sig till ytliga jargonger, förenat med den förödmjukelsens lidande, som bättre profileras genom en avsiktlig modest markering av ens faktiska belägenhet än genom några bombastiska nödsignaler.

Redan när jag såg statyn på ort och ställe första gången uppfattade jag den något hukande gestalten på bänken som sinnebilden för en på en och samma gång stolt och medveten återhållsamhet och en lika klarsynt resignation inför livets betingelser. Här satt en som verkligen slagits med ord och melodier i tysta men själsligt stormande vaknätter, och samtidigt gav mig figuren på parksoffan också lika klart en aning om resultatet av dessa livskampens hårdföra brottningar. För den som genom olika källor haft möjlighet att se in bakom Ferlins yttre fasad borde egentligen statyn på bänken utgöra ett exponerat utropstecken mot allt i liv och samhälle, som verkligen kan göra en människa så utslagen och vilsen som den gjutna gestalten mellan vattnet och torget låter markera.

Men Ferlin själv såg det inte så. Livets villkor var för honom visserligen ofta trånga och brutala. Ensamhet och depression tog ej sällan struptag på honom, och han tvingades oftast liksom borra sig igenom de första gryningstimmarna morgon efter morgon. Emellertid fanns där bakom även outsiderns märkliga seghet och — faktiskt! — psykiska styrka. Fastän i många hänseenden bruten, visste han likväl sitt egenvärde. Trots alla tillkortakommanden kände han likväl den obändiga viljan att åter och åter kämpa sig tillbaka. Därav var det också som den vitalitet och andliga spänst växte fram, vilken kunde skänka honom styrkan att lågmält tala om sina problem med en äkta hovsamhetens röst — inte för människor och samhälle i första hand, utan främst inför livet som sådant. Det var nämligen livet och dess outgrundlighet som förblev Ferlins primära dialogpartner, och i ett sådant sällskap uttrycker man sig gärna, åtminstone med Ferlins erfarenhet i botten, "ganska" försiktigt. Samma stämningsläge präglar också den följande samlingen *Barfotabarn*.

3.

När Ferlin emellertid därnäst lämnar fram en volym dikter till offentligheten — det blir först 1938 — har en avgörande händelse ägt rum i hans liv. Hans mor har gått bort. Och under en relativt lång period förlamar honom upplevelsen härav nära nog totalt. Fundamentet till hans fasta trygghet har krossats, och mötet med döden genom moderns frånfälle kommer att ge livslång näring åt hans egen, redan spirande dödsångest.

Men Ferlin återvänder trots allt igen ifrån depressionernas gastkramningar, och i den nu publicerade diktsamlingen *Goggles* skriver han av sig såväl sin djupa sorg över moderns död som sina alltmer framvällande frågor inför livets ändstation.

Att förlusten av modern inneburit en djupt ingripande händelse i hans liv ger den nya lyriksamlingen merendels otvetydiga belägg för. Förutom den naket självbiografiska diktsvit, som inleder den tredje avdelningen i *Goggles* och som genom flerårigt sorgearbete har gett Ferlin styrkan att respektingivande ömt och vardagsnära — utan spår av sentimentalitet — återge minnesbilder och otröstlig saknad efter modern (där den mest kända dikten är den redan tidigare ovan delvis citatparafraserade "Cirkus"), återspeglas även den stora förlusten i såväl hans framväxande nihilism som i hans

ohöljda bekännelse av de sista årens svåra kampbelägenheter och i den nya koncentrationspunkten i hans tillvarofunderingar — döden.

Det sorgflor, som skyggt draperar hela denna diktsamling, förmärks kanske tydligast i själva titeldikten "Goggles". Här låter Ferlin på ett försynt sätt antyda dels något av sorgearbetets depressiva följdverkningar, dels dock också hans behov av en försagd, personlig integritetssträvan. Han vill, som Fröding uttryckt saken, "ha rätt att ensam genomlida" sitt "eget kval", och han väljer därvid att avskärma sig från beskäftiga frågor och råd genom att dölja sin hålögda, förtvivlanstyngda fysionomi bak ett par överdimensionerade, mörka glasögon. Visst kan man bära sådana av rent snobbistiska skäl, såsom han också framhåller i den första strofen. Medelmåttiga skalder och andra sensationslystna har mer än en gång sökt öka mystifieringen och högdragenheten kring sin person på ett sådant sätt. Men Ferlin har andra motiv för sitt val av ansiktsmaskering. Han vill tvärtom glida undan den yttre uppmärksamheten. Han vill vara ensam och inkognito med sina sår. Men också detta avskildhetsbehov skulle kunna uppfattas som ett utslag av en effektsträven. Därför skriver han såsom bekant summerande:

Då handlade jag dessa
hornbågade ni ser.
— En artighet, min fru
emot sommaren och er!

Här är det ordet *artighet* som blir det bestämmande "småordet". Bitterheten i hans inre kunde annars mer än väl ha berättigat till markant mera dramatiska förklaringsförsök och ordval. Men i så fall skulle han just fallit offer för det, som han minst av allt önskade, nämligen att apostrofera sin sorg och sitt vacklande livsmod på ett sätt som kunde väcka andras salvelsefulla medlidande. Han vill i stället bära sitt problem på de egna ben som nu åter bär honom. Därför väljer han att stiga åt sidan för all uppståndelse och kommenterar sitt beteende genom att blott varsamt och nedtonat hänvisa till en självbehärskad men desillusionerad "artighet" mot en sommar, vars sol sticker honom smärtsamt i de utvakade ögonen, och mot en mänsklig omgivning, vars uppfattningsförmåga ändå dessvärre oftast visar brist på djupare psykologisk takt och blick.

När man i minnet reciterar "Goggles" på bänken vid sidan av den gjutna statyn, upptäcker man ganska lätt att "de hornbågade" inte längre behövs. Brättet på cylinderhatten fungerar numera fullt tillfredsställande som kamouflage för de sorgmodiga anletsdragen. Han visar fortfarande sin "artighet". Och den sortens artighet blir aldrig konventionellt tillgjord eller antikverat otidsenlig. Den vittnar, för den som förstår, om en respekt för såväl den enskildes okränkbarhet och rätt till anonymitet i folkvimlet som för själva livet som sådant. Även här har alltså Ferlin ytterst omsorgsfullt valt sitt "lågmälda småord".

I förlängningen av Ferlins ångestladdade respekt och "artighet" för livets djupare existensvillkor kan man också se hans nu alltmera stegrade medvetenhet om livets allra mest påträngande och ofrånkomliga premiss. Härvid åsyftas den ofta stundligen återkommande påminnelsen om döden som en del av livet, som livets sista station. Ungefär såsom en existentialfilosof (som t ex Martin Heidegger) kan framhålla, att medvetandet om dödens oundviklighet är livets mest levande beståndsdel, på ett närbesläktat sätt upplever Ferlin också dödens skugga mitt i livet. Och han förmår ej göra sig kvitt den.

4.

Detta motiv kommer mycket tydligt fram i ett flertal dikter såväl i *Goggles* som i senare samlingar. Här skall blott lyftas fram två exempel ur lyrikverket från 1938, dikterna "—Sa lille Per" samt "Inte ens —".

I den förstnämnda av dessa två dikter finner man dels ett mera omfattande perspektiv, som Ferlin senare skulle återvända till och renodla i bl a diktsamlingen *Med många kulörta lyktor* — jag avser då upplevelsen av tillvarons meningslöshet och underfundiga tomhet — dels också denna nihilistiska totalreaktions möte på gott och ont med tanken på döden. Förr eller senare, och det är Ferlins filosofi, "så tar det slut på smultronbär och ledsnan kommer allom när", och då kan döden rentav ibland, trots dess

i övrigt skrämmande väsen, te sig som någonting befriande. Det är något av denna förlösande känsla inför döden som utgör slutackordet i dikten "— sa lille Per". Och Ferlin fångar detta närmast fridsamma steg från liv till död genom att behandla döden som något av en vän. För den, för vilken den fullständiga ledsnaden, den nära nog totala meningslösheten, blivit ett permanent och till synes oreparabelt tillstånd, fjärran från livets "lustigheter" och "smultronbär", kan döden vara en förlösande möjlighet att komma undan hela livsproblematiken. "Bort går jag då, sa lille Per, i lite lä för livet".

Vad är det då här som gör att döden inte framstår som en naken ångestkälla? Svaret torde vara, att Ferlin, just genom att inte nämna döden rakt fram vid namn, på en och samma gång låter dess delvis attraherande dunkelhet och dess i sig samtidigt skrämmande realitet ingå något slags mystifierande sammansmältning. Döden är både en möjlig tillflyktsort å ena sidan, som på ett barmhärtigt sätt kan avklippa allt lidande, och samtidigt å andra sidan någonting direkt hotfullt. Men hotfullheten är här påtagligt nedtonad, dels med hjälp av en omskrivning ("Bort går jag då..."; jfr orden om moderns död i dikten "Cirkus": "Men hon var inte hemma då..."), dels genom att Ferlin med stöd av ett "lågmält småord" medvetet *går förbi* döden och dödsbelägenheten, när han i stället för att tala om döden som förskräckande slutpunkt fastmer beskriver tillståndet *bortom* döden som att vara "i *lite* lä för livet" (min kurs).

Vid tanken härpå kan man åter vrida på huvudet och betrakta den trötta figuren på bänken. Där sitter helt uppenbart gestalten av en människa, som under den höga hatten låter antyda ett sådant anlete, som för mycket länge sedan förlorat livets "smultronbär" ur sikte och som nu möjligtvis kan anspela på en förhoppning om att just ernå en befrielse från lidandet genom en undanskymd plats "lite" lävart för denna livstillvaros stormar.

Var det på ett likartat sätt som han också en gång satt på en bänk på Leksands kyrkogård och sammanställde de två stroferna till dikten "Inte ens —"? Det är i varje fall inte orimligt att tänka sig en sådan möjlighet. För många människor — och, efter vad man kan se, även för Ferlin — kan just en kyrkogård ibland upplevas som en form av trygghetsskapande kontaktlänk mellan detta livet, där man själv ännu är kvar, och "den andra sidan", dit någon av ens allra närmaste, kanske för inte så länge sedan (såsom i Ferlins fall efter moderns död), "reste så brått och vida".

När det gäller människor med uttalad dödsångest — och till denna grupp hörde verkligen Nils Ferlin — kan det möjligen synas paradoxalt att jordiska ting och platser, vilka kanske egentligen borde utgöra markanta påminnelser om just döden, ibland kan förmå skänka trygghet och lugn och i vissa stunder rentav även en grad av dödslängtan i stället för ängslan och ångest. Men detta tillhör en av tillvarons ej sällan och ej så få märkligt läkande motsägelsefullheter. Att en kyrkogård, eller kanske en minnessak från någon av ens bortgångna, ibland kan bilda bro förbi döden till "den andra sidan", liksom t ex en långväga bortrest emellanåt kan förnimma viss lättnad i sin hemlängtan genom besök på ortens järnvägsstation, är ett blott alltför välkänt psykologiskt fenomen. På perrongen är man liksom ett stycke närmre hemmet och de sina. På kyrkogården kan man kanske ibland känna en fläkt av en liknande närhet.

Hos Ferlin var det avgjort så. Det framstår tydligt i den för förståelsen av hans situationer vid denna tid betydelsefulla kortdikten "—Som en blind":

Kommer du snart?
— Vart, o vart?
Käraste hem.
— Hem till vem?
Hem till din mor
som i mullen bor.
— Som i mullen bor
... Är det sant, du mor?
I ett främmande land
och en ödslig vind
har jag sökt din hand
som en blind.

Samma famlande sökande och saknad efter modern, som varit hans fasta punkt här i livet, framskymtar också, fastän i mera förtäckt form, i den välbekanta "Inte ens —".

I denna senare dikt har Ferlin slagit sig ned en stund vid det brofäste, som är fastsatt i denna jordiska tillvaro och vars bortre brosida förlorar sig i det ovissa. Men skalden har ej tagit skydd bakom några världsliga pompösa barrikader, och han söker i sin blick över mot "den andra sidan" ej efter möjligheter att vid ett eventuellt övergångstillfälle släpa med sig någonting av denna tillvaros värdegods. Tvärtom är han ytterst modest i sina tankegångar. Vad finns där på "den andra sidan"? Materiellt överflöd? — Nej. Skogar, berg och dalar? — Nej. Fågelsång i skyn och bland träden? — Nej. I realiteten väntar han sig "Inte ens en grå liten fågel som sjunger på grönan kvist" och heller alls ej ens "en björk som står vit". Och detta faktum, präglat som det är av hans övertygelse, låter han försiktigt med ett "småord" markera att han *nog* tycker "blir trist".

Men i bjärtaste kontrast till denna troligen förnimbara tristess ställer han i slutet av dikten fram sin ibland starka hinsideslängtan:

Men den vackraste dagen som sommaren ger
har det hänt att jag längtat dit.

Här finns en sorts dödsdrift, som i vissa stunder synes lika kraftfull som flyttfågelns uppbrottsinstinkt. Dock är även denna något "lågmält" nedtonad genom den försiktiga tillfällighetskaraktären i uttrycket "har det hänt". Och likväl synes skalden vid brofästet stundtals i sin längtan redan vara redo för omedelbar avfärd över brovalvet och mot den gråfågellösa och vitbjörkstomma intigheten där på "den andra sidan". Vad är det som drar? Kanske vetskapen att modern redan är där. Kanske också ibland vetskapen om att allt lidande med säkerhet måste göra halt vid brofästet på denna sidan.

5.

När Ferlin 1944 utkommer med nästa diktsamling, *Med många kulörta lyktor,* har han resultatet av flera års intensiva nihilistiska brottningskamper med sig i sitt gepäck. Och vad bär han då i denna "sin gamla arbetslåda"? Är det tröst eller tröstlöshet, färdmål eller fortsatt vilsenhet? Har han i de gångna årens kampsituationer kunnat frigöra sig från gammal sorg och kanske rentav kunnat tillintetgöra hela meningslöshetsproblematiken? Nej, knappast någon enda seger finns med i bagaget mer än segern över att ändå ha kunnat skriva av sig de många nederlagen. I den nya samlingen möter man en skald, som just är inne i den medelålderskris, vilken kanske bäst kan uttryckas genom framhållandet om individens upplevelse av att "ha framtiden bakom sig". Att en sådan kris synes drabba män mer än kvinnor torde knappast ha varit någon lisa för Ferlin. Ty för den som är mitt i krissituationen, som vemodigt ser tillbaka på det förgångna, lider i det exakta nuet och fasar för hopplöshetens futurum, finns det inte så många refuger att fly till. Där är naturligtvis whiskyn, tabletterna, skrattet och sömnen, men alla är de efemära. När de gått förbi, är livet åter blott vilsenhet och bitterhet och tomhet. Och Ferlin visste detta såsom just bara de vet, som själva tagit del av sådana tillvaroupplevelser och som lärt sig att leva vidare — trots allt.

Den nya lyrikboken från 1944 är prickad av denna problematik sida upp och sida ner. Allra mest koncentrerat framträder dock hela perspektivet i själva titeldikten till samlingen. Ferlin låter där de många kulörta lyktorna få stå som en sinnebild för alla de ljusa framtidsvisioner och positiva livshopp, med vilka han, liksom de flesta andra människor, begynner sin livsvandring. Men så låter han antyda hur hela livsoptimismen efterhand liksom glider honom ur händerna — "ljudlöst och oförmärkt". Andra unga människor, vars väg ofta kantas av brustna illusioner och besviket genomskådade luftslott, söker som regel snabbt och spontant nya mål och riktpunkter i samhällsetablissemanget med dess möjligheter till ombonad trygghet och karriär. Men för en outsider som Nils Ferlin är detta ingen hållbar utväg. Han följer sina egna stråk, reflekterande över sin plats i livet och tämligen disträ för omvärldens stereotypa rutiner. Och så drabbas han också oförberedd av de ögonblick, då lykta efter lykta slocknar ned, och plötsligt står han där en dag helt utan något lyktljus, utan några meningsgivande mål, och finner sig omsluten av tomhetens vill-

samma mörker. Och på denna väg bär det nu vidare. Varför! — Vet ej. Varthän? — Vet ej. Sådan är hans situation "i många de långa år". Han vandrar "förutan kulörta lyktor", och tillägger med trötthet och resignation: "Det är ganska svårt — men det går."

I detta sista citat, som också som bekant utgör hela diktens slutrad, kan man åter klart spåra Ferlins sätt att accentuera livskampsdramatiken genom att införa ett väl avvägt "småord". Här skulle det annars kunna finnas ett ytterst välmotiverat utrymme för ett mera affektladdat bestämningsord till hans upplevda, långvariga och permanenta svårigheter än den "lågmälda" vokabeln *ganska*. För den, för vilken varje dag är en enda lång kamp med meningslöshetsproblem och depressioner, där blott galghumorns självironi och löjet inför den konstlade högreståndsmentalitetens "opera comique" kan skänka korta respittillfällen, skulle det i och för sig vara helt adekvat att tala om sin livsvandring som någonting näst intill outhärdligt svårt. Men så agerar inte Nils Ferlin. Han använder aldrig de stora orden i de besvärliga lägena. Då skulle han ej höras mer än möjligen just för ögonblicket, ungefär så som de dagsländelika protestsångarna hörs vida i stunden men förklingar i fjärran i nästa minut. Ferlin vet fastmer att ett dämpat vittnesbörd från den dagliga livskampens pinorum har en långt större verkningsradie både i intensiteten och i tidsperspektivet än varje högröstat ångestskri. Därför skriver han att det "är ganska svårt". En sensibel läsare vet ändå vad som kan dölja sig bakom det lilla ordet "ganska", och Ferlin i sin tur vet också att hans verkliga läsare ser saken precis så.

Efter att nu en god stund ha suttit där på bänken någon meter från den gjutna gestalten, reser jag mig, sträcker på ryggen och ser mig litet förstrött omkring. På torget går livet sin gilla gång, och jag vandrar i sakta mak bort mot kiosken intill för att handla några vykort. På återvägen igen mot bänken närmar jag mig statyn av den stillasittande mannen från en ny synvinkel. Jag ser honom nu i silhuett snett bakifrån och något litet uppifrån. Plötsligt inser jag att detta nya ankomsthåll till bänken mellan torget och vattnet har ett delvis annorlunda perspektiv att erbjuda. Härifrån döljer skalden visserligen inte hela ansiktet, men man ser ingenting alls av anletsdragens uttryck. Det är som om den ferlinska ensamheten så här litet på avstånd blottställes bättre. Det är därvid särskilt två sidor av hans personlighet som faller en i minnet. Dels tycks hans vilsenhet i livet exponeras på ett sällsamt förtätat sätt. Han sitter ju där som ett bortföst "barfotabarn" i en vuxens alldeles för stora skor. Dels anar man hans inre leende inför förnämitetens inbillade klokhet och brackornas klättermusaktiga beteende. Är det ändå inte i grunden komiskt — eller möjligen tragikomiskt — att just de, som vill vara så stora här på jorden, precis råkar vara de allra futtigaste, de allra mest fördummade och de ur alla aspekter allra mest ogina?! Man både anar och förstår att Ferlin mången gång kunde reflektera över att hela detta grönköpingsmässiga attitydspektrum verkligen tillåtes existera mitt i en tillvaro, som egentligen kräver att varje enskild sekund tages på djupaste allvar.

6.

Hela detta synsätt låter han också framträda — och nu kanske än mera markerat — i de följande diktsamlingarna *Kejsarens papegoja* (1951) och *Från mitt ekorrhjul* (1957). Där finns å ena sidan den nakna, nihilistiska bekännelsen i t ex dikten "Ärende":

> *Aristion löpte från Maraton till Atén i ett ärende.*
> *Du skulle ha gett mig ett sådant ärende, Liv.*
> *Fullständigt meningslöst springer jag runt i mitt ekorrhjul.*

Men här finns å andra sidan också de gäckande sarkasmerna, pilar riktade mot bl a högfärden (se t ex dikten "Allt har sin punkt"), den överdoserade snusförnuftigheten och den dumdryga uppkomlingsjargongen. Den senare har Ferlin träffsäkert häcklat i t ex dikten "Frälsning", där nobelpristagaren T S Eliot får agera draghjälp vid avslöjandet av den stupida eftersägaren och av hela den parvenymässiga konvenansen.

Men mellan dessa båda ytterligheter — det nästan bottenlösa livsallvaret och den distanserande och avlastande humorn, vare sig nu den

senare framträder i självironins eller i satirens former — finns dock alltid en extra dimension i Ferlins hela samlade diktning. Jag tänker då främst på de många anspelningarna på centralt bibliska motiv. Till en början tonas de fram med en livsåskådningsmässig osäkerhet (som t ex i dikten "Getsemane" i *Goggles*). Senare, särskilt i de sista samlingarna, framhävs de bibliska bilderna som ett utslag av en närmast desperat agnosticism. Och inte sällan vävs sådant innehåll samman med såväl meningsfrågan som med den accelererande dödsångesten. Ett enda exempel ur *Kejsarens pappegoja* får här av utrymmesskäl räcka för att kortfattat illustrera den antydda problematiken. Jag stannar då ett ögonblick inför dikten "Judas Iskariot".

I denna dikt samlar Ferlin tillhopa alla sina största frågetecken — spörsmålen om teodicéproblemet, om den dubbla predestinationen, om Guds kärlek, om Jesu natur och verk samt om det etablerade prästerskapets funktion — och lägger dem i munnen på en olycklig Judas Iskariot. Vem har Judas förrått? Kunde han rå för det? Vad skulle komma att ske med honom? Eller, för att summera dessa och andra hithörande frågor: om Jesus verkligen är Guds son, måste väl Judas ha begått det svåraste, det direkt kusligt svåraste misstag! För Ferlin är hela problemställningen djupt personlig. Här stannar självironin och satiren plötsligt upp och blir stilla. Här växer det agnostiska frågetecknet till obeskrivbara dimensioner, och skalden och sökaren antecknar medvetet tafatt hela problemets äventyrlighet i följande centrala strofer:

Och priset på Åsnemessias?
— Rätt märkligt hur vi tagit fel
på nardusflaskan, Marias,
dock bjöds jag en tiondel.
Min siffra var bara ett infall,
jag bugade för deras bud.
Fast trettio silverpengar
är dåligt betalt för en gud.

Att det här verkligen är fråga om en livsavgörande angelägenhet för Nils Ferlin märks bl a på den ytterst försiktiga tonen i dikten. I stället för att skriva rakt ut att trettio silvermynt är erbarmligt eller undermåligt eller uruselt eller åtminstone uselt "betalt för en gud", användes med medveten förtänksamhet det i just detta sammanhang "lågmälda småordet" *dåligt*. Härigenom kan Ferlin på en och samma gång inhölja hela gudsfrågan i den agnostiska villrådigheten och likväl ändå ge det stora problemet en dramatisk och existentiell udd. Om Jesus verkligen var den han enligt bibelberättelserna sade sig vara, vad innebar det då djupast sett att saluföra honom, dessutom i ett simpelt förräderi? Ferlin låter i dikten "Judas Iskariot" fundera i förtvivlan över sin gärning, oavsett alla andra frågor som också hänger samman med den roll som han får spela i detta historiska intermezzo. Men är inte många av de tankar och ord, som här lägges i Judas' mun, egentligen Ferlins egna?

Med denna senare reflektion lämnar jag bänken och går mot min bil. Sakta bryter jag upp från Stora Torget, men en blick i backspegeln infångar åter för en sista gång för detta tillfälle, en skymt av den gjutna gestalten på parksoffan. Bortsett från den höga hatten ser figuren ut som vilken flanör som helst. Möjligen skiljer han sig dock även så här på avstånd från mängden, åtminstone i en bemärkelse. Han ger intryck av att, trots sin totala orörlighet, likväl vara den mest levande gestalten inom synhåll. Det är sällsamt, och det är också ganska svårt att vända bilhuven mot söder, styra ut ur staden, foga in sig i vägarnas karavanled och färdas vidare såsom om ingenting hade hänt. För det har det ju. Tämligen säkert.

Denna artikel, skriven för Poste Restante, publiceras även i Svenska Turistföreningens årsskrift.

SÅNG FÖR PENSIONÄRER

av Elsa Grave

Försteningen
stelnandet
skulle vara
vårt skydd!
Så lurade man oss
in i vår växande
orörlighet

Vi är bekväma
hanterliga
vi är arg hanterlig ja-knapp
och lika arg hanterlig nej-knapp

Vi är vrede
vrede mot förstening
onödig skräck
för nästan fullbordad
förfrysning
uppror
raseri
och ingenting hjälper!

Här är en djungel
av intigheter
och vandrande pengar
avbrutna skrattsalvor
trasiga tänder
i stället för fåglar (OCH INGENTING HJÄLPER)

Så gick det till

Poste Restantes redaktör har vid några tillfällen antytt, att jag skulle ha några för tidningens läsare intressanta hågkomster kring Ferlinstatyns i Filipstad tillkomst. Då det nu är 10 år sedan den numera riksbekanta Ferlinsoffan avtäcktes (det var den 25 maj 1975) kan det kanske vara på sin plats med ett litet kåseri — i all anspråkslöshet. Egentligen är det Vilhelm Moberg som skall ha del av äran att statyprojektet över huvud taget kom till. Under en flygresa våren 1968 mellan Filipstad och Celle i Västtyskland kom jag att läsa VM:s då nyutkomna "Berättelser ur min levnad", vari ingår en mycket intressant essay om Nils Ferlin. På sidorna 284 och 285 diskuteras de bägge författarnas relationer till och tankar om Svenska Akademin. Den tändande gnistan var följande passus "...så har jag aldrig kunnat föreställa mig Nisse Lucidor i akademifrack på kungamiddagar, mitt i all den officiella och förgyllda ståten på översta våningen". Nisse gjorde alltid gällande att en Allsmäktig Försyn utsåg medlemmarna av De Aderton odödliga redan under deras existens i moderslivet. När de föddes hade de en adresslapp fastklistrad på stjärten med text i guldbokstäver: Till Svenska Akademin! Men min lapp kom bort på något sätt, tillfogade han. Jag tröstade honom med att han säkert en gång skulle få stå staty i sin gamla hemstad Filipstad. Då vill jag stå ryttarstaty utanför polisstationen, svarade han. Det blir den mest passande platsen för mig".

Som Ferlin-entusiast sedan gymnaiseåren och inflyttad Filipstadsbo hade det ofta slagit mig, att i Filipstad fanns inget som minde om denna stadens store poet. Beslutet var nu i princip fattat. Sedan följde 7 år av hårt, roligt, spännande och givande arbete. Så här gick det till:

Min första tanke var att förankra idén om en Ferlinskulptur hos några lokala "organ" i Filipstad. I november 1968 presenterades idén för mina kollegor i Filipstads Rotaryklubb. Efter en animerad diskussion beslöt Rotaryklubben att anslå 1000:- till statyn. Budet gick nu vidare till Lions i Filipstad, som inte ville vara sämre och som därför också donerade 1000:-. I Filipstad fanns och finns en mycket livaktig litterär sammanslutning — Filipstads Bergslags Litterära klubb. Den 13 dec 1968 meddelade klubben, att man beslutat lämna ett bidrag om 1000 kronor. Sedan följde i rask takt bidrag från Filipstads Gille, Wasabröd AB, Wermlandsbanken, Handelsbanken, Sparbanken i Filipstad, Rosendahls Fabrik AB, Fimek AB, Kockums i Filipstad AB, Bonniers förlag m fl. I och med att "grundplåten" nu var säkrad var tiden inne att tillsätta en statykommitté, vars sammansättning blev:

Olof Ögren, ordf
Knut Warmland
Anna-Greta Kolpe
Lars Bäckman
Jan Wikner

Kommitténs första möte ägde rum den 13 febr 1969 och de viktigaste frågorna gällde finansiering, val av konstnär, val av plats för skulpturen. Inledningsvis tänkte sig kommittén en konstnär med värmländskt ursprung. Kontakt togs med Liss Eriksson, son till Christian Eriksson. En angenäm diskussion hemma hos Liss Eriksson i den berömda ateljén på Prästgårdsgatan ledde tyvärr till ett "nej tack" från Liss på grund av stor arbetsbörda. I det läget tog jag kontakt med Arne Jones och frågade honom till råds. Arne Jones sade spontant att den ende skulptör som enligt hans uppfattning kunde klara uppdraget var K G Bejemark, då t f professor

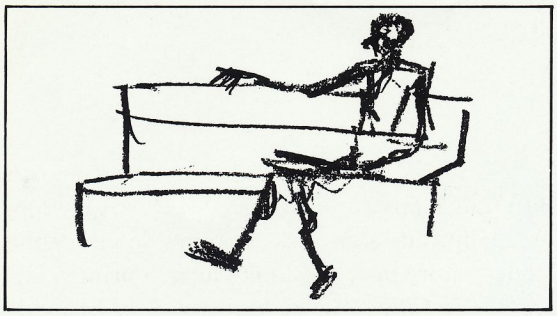

Den allra första skissen

vid Konstakademin. Den 25 mars 1969 träffade jag K G Bejemark hemma i hans ateljé på Gamla Lundagatan på Stockholm Söder. Bejemark tände på projektet och på baksidan av ett protokoll från Skönhetsrådet ritade B ner ett första förslag till skulptur med Ferlin sittande på en soffa — och det skall vara i naturlig storlek, sade han. Vad kan en sådan pjäs kosta blev min oroliga fråga? Minst 125 000 kronor blev svaret. Hem till Filipstad och nytt sammanträde i kommittén. Snabbt fattade vi beslut om att ge Bejemark i uppdrag att utföra en gipsskiss enligt förslag 18—20 cm hög till ett överenskommet pris av 3000:-. Avsikten var, att genom en konkret skiss underlätta finansieringsarbetet. Nu inleddes ett intensivt arbete i "pengafrågan". Vid sammanträde den 10 juni 1969 konstaterades, att "hittillsvarande aktiviteter inbringat ca 15 000:-. Härtill kommer:

Upprop Nils Ferlin Sällskapet	10—20 000:-
Upprop Filipstads Tidning, Nya Wermlandstidningen, Värmlands Folkblad	5 000:-
Hjalmar Wicanders konstfond	20 000:-
Filipstads stads caféfond	10 000:-
Övrigt	5 000:-
S:a	65—75 000:-

Fortfarande fattades dock ca 50 000:-. Vad göra? Ja, varför inte ordna Nils Ferlinaftnar och en specialutställning. I oktober 1969 anordnades Ferlin-afton i Filipstad, Kristinehamn och Karlstad. Fullsatt på alla tre ställen, vilket var naturligt med sådana medverkande som Ingegerd Granlund, Eva-Lisa Lennartsson, Gunde Johansson och ett flertal lokala förmågor. En mycket omskriven Ferlinutställning ägde rum i Filipstad den 10—11 jan 1970. Bejemarks gipsskiss visades liksom ca 150 Ferlinteckningar och en stor samling Ferliniana. Skisserna hade dessförinnan utställts på galleri Samlaren i Stockholm och blivit mycket uppmärksammade i pressen. Vid Nils Ferlin-Sällskapets årsmöte 1969 presenterade jag idén till statyn i Filipstad, vilket mottogs med applåder. Upprop om bidrag infördes i Poste Restante under flera år, och stora summor kom in den vägen. Fortfarande var vi dock långt ifrån målet 135 000:-. Vi satsade hårt på ytterligare bidrag från Hjalmar Wicanders fond, vars avkastning enligt statuterna skall användas till "främjande av de bildande konsterna genom bidrag till åstadkommande av verk av monumental eller dekorativ art i samband med någon staten *icke* tillhörande offentlig anläggning". Algot Törneman, Filipstadsbördig, var vid denna tid Konstakademins sekreterare och tillika ansvarig för Wicanderska fonden. Den 27 april 1970 meddelade Törneman, att beslut tagits "att anslå 35 000 kronor för utförande av en friluftsskulptur i brons över Nils Ferlin enligt skulptören K G Bejemarks förslag att uppställas på Stora Torget i Filipstad". Sedermera fick vi ytterligare 25 000:- i bidrag.

Viktigt är också att redovisa, att kommittén erhöll ett mycket stort antal bidrag från "gräsrötter" av alla de slag och från hela landet. Det var en enorm stimulans att erfara att så många lyrikälskare lämnade bidrag till förverkligande av Nils Ferlin-statyn i Filipstad. Så småningom kände kommittén fast mark under fötterna och formellt avtal slöts med Bejemark i oktober 1970. Enligt avtalet skulle arbetet vara avslutat senast 1 april 1972, men som bekant dröjde det till 24 maj 1975, innan skulpturen kunde avtäckas av landshövding Rolf Edberg. Tillkomsten av Ferlin-soffan följdes intensivt av massmedia. Med stor säkerhet är Bejemarks Ferlinskulptur det mest omskrivna konstverket i Sverige. Till en början var skulpturen en lokal och regional angelägenhet, men ganska snart började rikspressen, fackpressen, radio och TV att intressera sig för projektet. Skulpturen har också blivit omskriven i en rad utländska publikationer. Filipstadsskulpturen gav också inspiration att åstadkomma en Nils Ferlin-skulptur i Stockholm — men det är en annan historia!

Bert Westerström:

Vad är vi mer
än en vind som går
över en äng som ler,
genom ett lövklätt snår.

Vi dröjer en stund
på en enslig planet.
En kort sekund
är allt vi vet.

VÅRTECKEN
av Viola Hedberg

Livet

sparkade
sönder
asfalt
med Hästhov

just utanför
grindstolpen
i går —

I dag
speglades

Solen

från jorden

Sveriges största litteraturpris

Sveriges största litteraturpris, frånsett Nobelpriset, heter fr o m i år Pilot-priset. För 1985 uppgår prissumman till 100 000 kr. Priset som är helt nyinstiftat, utdelas årligen och skall enligt stadgarna belöna "framstående författarskap på svenska språket". Bakom det nya priset står Japans och sannolikt världens största penntillverkare, Pilot Pen Co Ltd, som med priset vill premiera och hedra "The Art of Writing" — skrivkonsten.

Pilot-prisets jury består av författaren Per Wästberg ordf (ordf i Internationella Pennklubben), författarinnan Sigrid Combüchen, författaren Lars Forssell, författarinnan Madeleine Gustafsson och författaren Axel Liffner.

Nr 1

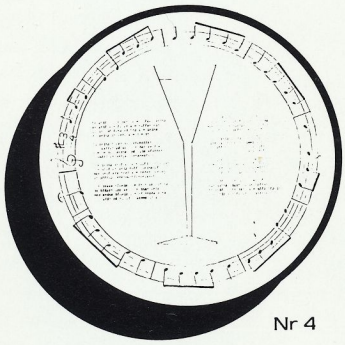

Nr 4

Nr 2

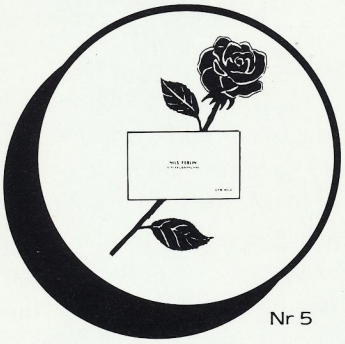

Nr 5

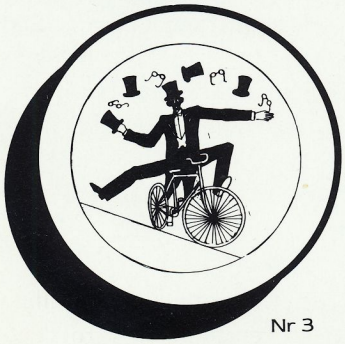

Nr 3

Nr 6

Ferlin-Tallrikar

I november 1985 utkommer nr 5 av 6 tallrikar i den unika serien utförd av professor K G Bejemark och tillverkad i vitt benporslin av Gustavsberg.

Trots ett förvånansvärt lamt intresse från såväl medlemmar som återförsäljande bokhandlare m fl har de fyra första tallrikarna hittills resulterat i att Nils Ferlinsällskapet tillförts hela 50 000 kronor. Detta väsentliga tillskott har lett till att de skattefria priserna och stipendierna till författare och trubadurer har kunnat ökas i motsvarande grad de senaste åren. Målsättningen för 1985—86 är att vi skall kunna utdela minst 50 000 kronor per år.

För att prissummorna ej skall behöva sänkas, fordras att nära nog varannan medlem stöder denna arbetskrävande verksamhet. Ordinarie marknadspris per tallrik är i dag 150 kronor, inkl moms.

Medlemmar som köper minst 4 tallrikar betalar 80 kronor plus moms, fraktfritt, alt 90 kronor plus moms för enstaka tallrikar, plus 25 kronor i porto och expeditionsavgift. Återförsäljare betalar 75 kronor plus moms vid minst 10 tallrikar. Fortfarande finns möjligheten att köpa nr 1—4 för 320 kronor plus moms.

Ha Ferlin-tallrikarna i minnet om du vill att våra priser och stipendier skall bestå! Våra medlemsavgifter täcker i dag endast de ökande kostnaderna för utgivningen av Poste Restante. Beställ genom: Enström Trading Co AB, Box 57, 163 91 Spånga. Telefon: 08/362920 att/Ulla Eriksson.

FLERA GUNDE-VISOR

Gunde Johansson är en flitig man. Han redan återkommit med en ny samling visor under titeln *"Lanthandlarrim — och andra"* (Zindermans). Så vitt man förstår har många av dem tillkommit betydligt tidigare. Det är en högst blandad samling, detta sagt i bokstavlig mening. En avdelning har titeln "Till en speleman", och att spelemannen är Gundes speciella skötebarn Dan Andersson tar man inte miste på. En annan avdelning är "Kallsôns funderingar" på väl genomförd dialekt. Flera av de bästa dikterna är tillägnade en rad diktare, bl a Bo Bergman, Jeremias i Tröstlösa och Pälle Näver och skådespelaren Sten Lindgren. Här finns också "Till Gustaf Fröding", som är en virtuos parafras på "Strövtåg i hembygden". Och här finns dikten "Ferlins lada" med underrubriken "Cirkus i Filipstad". Efter citat av två strofer ur "Jag lärde mig gå på händer" konstaterar skalden att det vedskjul som var "Cirkus Tigerbrand" i den där ladan i Filipstad nu ska rivas. Enligt kyrkofullmäktige är den uttjänt och står där bara och skräpar:

Förgängelsen river omkring sej
med marknadsvänliga klor.
Intet är heligt längre
ens för såna som tror.

Det kan kvitta oss småkryp lika
för snart är vi utslagna med.
När allt blivit robot och data.
vi sover i evig fred.

GL

FERLIN-AFTON

Tre välkända trubadurer, tillika medlemmar i Nils Ferlin-Sällskapet, ger en Ferlin-afton söndagen den 28 april 1985 kl 14.00 i Musikmuseet, Sibyllegatan 2, Stockholm. De tre är *Tor Bergner, Ove Engström och Fred Lane.* Arrangemanget spelas in av Sveriges Radio. Aftonen arrangeras i samarbete mellan Musikmuseet och Yrkestrubadurernas Förening.

FERLIN — En PRO-cirkel i Spånga

Ett tjugotal medlemmar i Spånga Pensionärsförening av PRO har under hösten 1984 genomfört en studieplan om "NILS FERLIN — HANS LIV OCH DIKTNING". Någon studieplan i ämnet finns inte att tillgå, men vår energiske ledare, Harry Ericsson, lät sig icke förskräckas. Efter att ha infordrat vederbörligt tillstånd av Åke Runnquist, vilket gavs med glädje, utarbetade Harry Ericsson, tillsammans med ABF, en arbetsplan baserad på Runnquists bildbiografi om Nils Ferlin. Denna plan omfattade 10 sammankomster à 2 timmar. Omdömet om dessa studier från oss deltagare var, att de gav oss en inträngande kunskap om Nils Ferlins liv, diktning och personlighet. Varje medlem fullföljde med inlevelse det som förelades honom eller henne evad det gällde uppläsning, sång, musik eller analys av dikter och omdömen när det gällt hans diktning. Ett initiativ som detta manar till efterföljd för kunskap om våra diktare.

Nils Forsberg

"FÅR JAG LÄMNA NÅGRA BLOMMOR..."

Så heter den nya av kritiken lovordade LP där operasångerskan Gunnel Eklund sjungit in 16 melodier av Lille Bror Söderlundh, som Nils Ferlin själv uttryckligen betecknade som sin mest lyhörde musikaliske tolkare.

Nils Ferlins texter dominerar skivan med 6 av de 16 melodierna. Där finns också en dikt av Ferlin-Sällskapets mångåriga ordf Ingegerd Granlund och en annan av en tidig Ferlin-pristagare: Ebba Lindqvist.

För musiken svarar Falu blåsarkvintett och stråkar ur regionmusiken i Falun och för orkesterarrangemanget Lars Hilleskär.

I Falu-Kuriren skriver Seth Karlsson om den nya LP:n "Särskilt väl passar Gunnel Eklunds glada temperament till Ferlins roliga och kvicka text till Pulex irritans. (---) Hon sjunger med hjärtat engagerat i sångerna."

Flera tidningar talar om Gunnel Eklunds "underbart klockrena röst" och är allmänt entusiastiska över den nya skivan.

Medlemmar kan beställa skivan för 50 kr plus porto, *varav 5 kr oavkortat går till Sällskapet.*

Skriv till Concerto Primo Rådmansgatan 59, 113 60 STOCKHOLM

NILS FERLIN PÅ ESTNISKA

Den estniske konstnären och författaren Arno Vihalemm i Ystad började redan i slutet av 50-talet översätta Ferlindikter till estniska. 1961 publicerade han de första tolkningarna tillsammans med en presentation av Nils Ferlin i *Tulimuld* nr 4, en kulturell kvartalstidskrift som sprids till emigrerade estländare över hela världen. Flera översättningar följde i senare nummer av samma tidskrift. Nu har Arno Vihalemm på det estniska förlaget Eesti Kirjanike Kooperatiiv gett ut en hel bok, *"Laule ja Luulet"*, med 60 tolkningar av dikter ur alla de stora samlingarna. — "En valsmelodi", till exempel, heter på estniska "üks valsiviis".

Vihalemm anser rytmen vara viktigast vid översättningen av Ferlins lyrik, påpekade Jenny Westerström i uppsatsen "En värmlännings väg ut i världen" i Värmlands musei årsbok "Nils Ferlin. En minnesbok" 1978. Hon fortsätter: "Dikten i sin helhet skall verka ferlinsk, även om tolkningen inte är ordagrann. (———) Rimflätningen låter Vihalemm däremot om möjligt vara som i originaldikten."

Arno Vihalemm säger själv att tolkningssvårigheterna ibland är i det närmast oöverstigliga. Men han anger också ett exempel på vilka (för en svensk) oväntade möjligheter som finns. Dikten "I stolta städer —" i samlingen Goggles börjar med raderna "Vilse jag sprang bland träden dem aldrig en yxa slog,/ hörde ångestens vita fågel skrika i kärrig skog." Hos Wialemm heter dikten "Härmalind". *Härm* har två betydelser: 1) ångest, oro, sorg, bekymmer; 2) rimfrost. *Lind* betyder fågel. "På så sätt fick jag titeln kortare och även sakligare", säger Arno Vihalemm. "Jag antar att Nils Ferlin skulle ha godkänt den tolkningen." — Tilläggas bör att bokens titel "Laule ja luulet" betyder "Visor och dikter".

NILS FERLIN OCH VÄRMLAND

Att i en uppsats med titeln "Diktarnas Värmland" lyckas begränsa Nils Ferlin till ett av flera namn i en attributiv satsförkortning — för den bedriften står Bengt Hallgren i *"Värmland. Svenska Turistföreningens årsskrift"*, 1985. Orsaken är tydligen inte en motsvarande begränsning av kunskapen om poeten och hans verk: Hallgren lånar ogenerat och utan citationstecken det bevingade uttrycket *fick han upp en saltomortal* om Göran Tunström och hans roman "Juloratoriet". — För all del, Hallgren kan försvara sig med att han skrivit om just Diktarnas Värmland och inte om Värmlands diktare. Och han har onekligen gjort det med sedvanlig blandning av spiritualitet och nonchalans. Boken är i övrigt högst innehållsrik och har fått en ovanligt vacker bildlayout av Pål-Nils Nilsson.

Att professor Hans Åkerbergs uppsats "Tankar på en soffa", som enligt överenskommelse sedan mycket lång tid skulle ingå i detta nummer av Poste Restante, nu visat sig ha influtit också i Svenska Turistföreningens Årsskrift, har sin orsak i ett svårförklarligt missförstånd. — Ingendera publikation lär dock lida nämnvärd skada av dubbleringen.

GL

FERLIN I POCKET

I en upplaga av "Nils Ferlin Dikter" med samtliga de stora samlingarna som har tryckåret 1982 står uppgiften "Utökad upplaga hundratrettionde-hundratrettiofjärde tusendet". Nu har samma samlingar också utkommit i pocket i två prydliga delar för cirkapriset 27 resp 21 kr.

"LANTHANDLARRIM — OCH ANDRA"

är titeln på Gunde Johanssons nya samling visor, utgivna på Zindermans förlag.

Jo då, visst är han sig lik, denne glade spelman och allvarsamme funderare. På samma sätt som i den tidigare samlingen "Dagsländor" blandar han yster lössläppthet och djuptänkt lyrik.

Så ungefär skulle man kunna sammanfatta presskritiken av den nya boken.

Den känslige poeten Gunde Johansson kommer till sin rätt inte minst i dikter tillägnade andra poeter som bl a Bo Bergman. Och — givetvis — i ett Ferlin-motiv.

"Lanthandlarrim — och andra" kostar 75 kr.

Medlemmar kan ringa till Lanthandlar'n Gunde själv och beställa boken på tel 0590-530 48. — I så fall går 5 kr direkt till Nils Ferlin-Sällskapet.

VERKSAMHETSBERÄTTELSE

Styrelsen för Nils Ferlin-Sällskapet får härmed avge verksamhetsberättelse för 1984.

Styrelsens sammansättning

Ordförande
författaren Sandro Key-Åberg

Vice ordförande
direktör Olof Ögren

Sekreterare
redaktör Gunnar Larson

Skattmästare
direktör Curt Enström

Övriga ledamöter
författaren Ebba Ehrenborg
fil mag Tor Englund
redaktör Edvard Matz

Suppleanter
redaktör Axel Liffner
konstnär Idun Lovén
skådesp Eva-Lisa Lennartsson

Adjung ledamot
fil mag Jenny Westerström

Redaktör för Poste Restante
red Gunnar Larson

Styrelsen har sammanträtt fyra gånger under året.

Årmötet hölls den 15 maj på Sjöfartshuset i Stockholm i närvaro av ett 100-tal personer. Ordföranden och halva styrelsen omvaldes på ett år och övriga ledamöter på två år. Valnämnden erhöll ändrad sammansättning och består nu av Karin Nordell (sammankallande) och Maj Brit Carlson samt Eric Midfalk, som ersatte Ebba Ehrenborg.

Årets Ferlin-pris på 20 000 kr utdelades vid den sedvanliga oktobersammankomsten på Sjöfartshuset till Birger Norman. Torgny Björk mottog trubadurpriset som nu vuxit till 10 000 kr. I början av året utdelades dessutom fem författarstipendier. Totalt har hela 45 000 kr utdelats i priser och stipendier under 1984. — Detta trots att en enträget framförd vädjan till medlemmarna, bl a i förra årets verksamhetsberättelse, ej lett till den åsyftade behjärtansvärda insatsen för Ferlin-tallrikarna. Endast ett 40-tal medlemmar har under året gjort inköp av dessa förnämliga små "konstverk", vilket inneburit en allvarlig tendens i resultaträkningen.

Till lotterierna vid årets båda middagssammankomster hade som vanligt många givare skänkt konst, böcker m m som medfört en kassaförstärkning på totalt 4 000 kr.

Det är på sin plats att här eftertryckligt tacka även alla dem som frivilligt ställt upp med spel, sång och recitation vid årets två välbesökta s k Ferlin-middagar.

Medlemsavgifterna har, relativt sett, influtit som föregående år, men rätt många har ej uppmärksammat avgiftshöjningen, som i ett fåtal fall också lett till utträden.

Det bör uppmärksammas, att avgiftsökningen på ca 13 000 kr 1984 helt beror på att ett 40-tal medlemmar betalat in ständigt avgift och därför gratis erhållit en Ferlintallrik. Detta erbjudande gäller ej under 1985.

Förhoppningen är att Nils Ferlin-Sällskapets resultaträkning per den 31 december 1984 skall kunna utgöra ett riktmärke för verksamheten under 1985.

RESULTATRÄKNING

Intäkter	1984.12.31	83.12.31
Medlemsavgifter	57 209.—	42 299.—
Gåvor	9 615.—	19 950.—
Lotterier	3 884.25	3 716.40
Ränteintäkter	12 377.26	12 184.67
Summa intäkter	83 085.51	78 150.07
Kostnader		
Poste Restante	— 34 088.65	— 30 068.10
Stipendier	— 45 000.—	— 40 000.—
Övriga kostnader	— 5 615.80	— 4 392.—
Summa kostnader	— 84 704.45	74 460.10
Årets resultat	— 1 618.94	3 689.97

BALANSRÄKNING

Tillgångar		
Kassa	73.25	39.—
Postgiro	2 630.45	25 380.88
Bank	122 139.85	108 987.30
Interim	10 675.—	186.01
Summa tillgångar	135 518.55	134 593.19
Skulder		
Årsavgifter, förutbetalda	24 820.—	22 100.—
Diverse personer	700.—	875.70
Nils Ferlin fonden	40 000.—	40 000.—
	65 520.—	62 975.70

Eget kapital

Kapitalkonto IB	71 617.49	67 927.52
Årets resultat	— 1 618.94	3 689.97
Summa eget kapital	69 998.55	71 617.49
Summa skulder och eget kapital	**135 518.55**	**134 593.19**

Stockholm i februari 1985

Sandro Key-Åberg *Gunnar Larson*
Sven Aspling *Edvard Matz*
Tor Englund *Olof Ögren*
Curt Enström

Revisonsberättelse

Granskningen av räkenskaperna för år 1984 har verkställts. I anslutning härtill får jag avge följande berättelse.

Protokoll och styrelsens berättelse över verksamheten har genomgåtts.

Behållningen på postgiro och bankgiro har kontrollerats.

Revisionen har ej givit anledning att framställa någon anmärkning. Jag tillstyrker därför att styrelsen beviljas ansvarsfrihet för den tid revisionen omfattat.

Danderyd den 5 mars 1985
Sten Skanne

FERLIN PÅ FLERA SCENER

Nils Ferlins diktning inspirerar alltmera till sceniska framföranden i olika utformningar. Den 19 januari hade Göteborgs Stadsteater premiär på "Med många kulörta lyktor" i Stadsbibliotekets hörsal. En ensemble på fem skådespelare framförde en kavalkad av ett 30-tal Ferlin-texter med sång och recitation i ett drygt timslångt program. Initiativtagare var skådespelerskan Irma Erixson, som träffade Nils Ferlin många gånger i barndomshemmet, där pappa målaren X:et ofta tog emot sin vän poeten. Hon och kollegan Christel Körner hade sammanställt kavalkaden.

Kritiken har i hög grad varit positiv. Svenska Dagbladet skrev att mångsidigheten hos Nils Ferlin "lyfts fram på ett utomordentligt sätt" i en "timslång högtidsstund". Tidningen betecknade det också som glädjande att man "inte fallit för frestelsen att enbart presentera de Ferlin-dikter som blivit schlagertexter och trubadurers favoritörhängen". — Göteborgs-Tidningen instämde i att "man valt bort många av de eviga Ferlin-örhängena" och att musikarrangemangen "stödjer och lyfter dikterna i stället för att göra slagdängor av dem". — Göteborgs-Posten var entusiastisk: "Här känns stråk av Berlin-kabaré och Hollywood-show, men det äktsvenska bondska marknadsgycklet dominerar ändå uppsättningen, och så skulle säkert den magre mannen i cylinderhatten velat ha det."

På Klarateatern i Stockholm, närmare bstämt i dess café, framfördes med början i februari Ferlin-programmet "I livets villervalla" av skådespelaren Måns Westfelt och fyra scenskoleelever. Också här var det frågan om en timslång kavalkad av sång och recitation. Och också i detta fall blev kritiken positiv.

Och i Filipstad rustar sig Ferlin-gruppen för nypremiär i september.

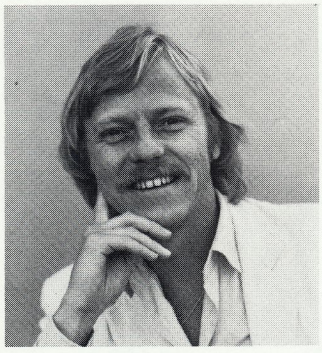

FERLIN OCH ANDRA
KLARA-BRÖDER PÅ SKIVA

"FREE LANCER" —
NY LP MED HÅKAN STEIJEN

innehåller visor av Nils Ferlin, Emil Hagström,
Ruben Nilson, Dan Andersson m fl. YTF 50434

SKIVAN KAN BESTÄLLAS PÅ POSTGIRO: **484 42 18—0**
60:— inkl. porto. 5:— går till sällskapet!

Minnesplatta i annat Klara

En minnesplatta sätts upp på huset Sandbäcksgatan 7 i stadsdelen Klara i Karlstad, en adress som betecknades som Klara nr 4 år 1898, när Nils Ferlin föddes där som son till förste redaktionssekreteraren i Nya Wermlands-Tidningen Johan Albert Ferlin. I samma hus bodde faderns kollega i Värmlands Dagblad, den provinsiellt välkände lyrikern Ernst Arendorff som tidigare varit anställd i Stockholms Dagblad och Nya Kristinehamns-Posten. Han var bror till den mera kände "anarkistpoeten" Victor Arendorff, som Nils Ferlin skulle komma att träffa i ett annat Klara och göra odödlig i sin visa "Kuplett" (På Arendorffs tid...), en av de få där poeten själv svarade också för melodin.

Porträtt av Ferlin-pristagare

1967 års Ferlin-pristagare Olle Svensson som gick bort 1972, har blivit föremål för ett inträngande porträtt i boken *"Ljusmystikern i Sunnansjö"* (Bokförlaget Inferi). Författare är hustrun *Berna Svensson*, som själv påpekar att det ju knappast kunnat bli ett objektivt porträtt. Men boken är värdefull inte minst på grund av den mycket omfattande samlingen recensionsutdrag i samband med varje ny bok.

Epitetet "Ljusmystikern i Sunnansjö" har Berna Svensson lånat från Birger Normans högt lovordande recension av "Dikter i urval" från 1963 i Stockholms-Tidningen. Olle Svensson vann knappast mer allmänt erkännande förrän mot slutet av 50-talet, då både kritik och stipendieutdelande kulturinstitutioner började uppmärksamma honom på allvar. Hans dikter förekom mycket ofta i radions "Dagens dikt", och i programmet "Önskedikten" var han den oftast önskade poeten under 60- och 70-talen. — Den innehållsrika boken på 220 sidor kompletteras med foton, tonsättningar och brevutdrag.

Om boken saknas i verderbörande bokhandel, går det att rekvirera den direkt från förlaget eller från författaren: Östra Storgatan 15 A, 771 00 LUDVIKA, tel 0240-187 05, pg 484 30 66—4 (sommaradress Box 6065, 770 12 SUNNANSJÖ). Av de 98 kronor som boken kostar (exkl porto 10:50) går i det senare fallet 10 kr per bok till Nils Ferlin-Sällskapet.

En kort dikt av Olle Svensson som citeras i boken må återges här:

Den som ingenting söker och drömmer
har livet intet att ge.
Och menar vi ingenting
med vårt liv
och ingenting har att be —
har heller i världen
vi intet att få —
en klarnad vårväg i bergen
att någonsin nå.

GL

ARBETSSTIPENDIER

Nils Ferlin-Sällskapets arbetsstipendier för 1985 har tilldelats Tua Forsström, Helsingfors, Eric Fylkeson, Hargshamn, Nils-Åke Hasselmark, Arholma, Björkö, Essse Jansson, Norrtälje och Eva Runefelt, Stockholm.

EDITH SÖDERGRAN-SÄLLSKAPET

Edith Södergran, modernismens portalgestalt i Norden, härstammar på fädernet från Närpes i svenska Österbotten. Rektor Trygve Erikson vid Svenska Österbottens folkhögskola-folkakademi tog 1983 initiativet till att arrangera de första Edith Södergran-dagarna i Närpes 15—17 juni 1984. Dagarna blev en mycket stor framgång för arrangörerna till vilka bl a hörde Finlands svenska författarförening, Svenska kulturfonden och Svenska Österbottens litteraturförening, som ger ut Horisont.Gästföreläsare vid symposiet var bl a professorerna George Schoolfield från USA och Lars Huldén och den nyblivna ES-doktorn Ernst Brunner via en videoföreläsning.

Vid symposiet bildades Edith Södergran-Sällskapet, som årligen skall utdela ett Edith Södergran-pris. Det första gick till författarinnan Solveig von Schoultz. Årets Edit Södergran-dagar arrangeras 7—9 juni 1985 i SÖFF, 64220 Yttermark. Anslutningsavgiften till sällskapet är 120 sv kronor. Det går bra att anmäla sig till ES-sällskapet under nämnda adress. Via närmaste sparbank kan man inbetala medlemsavgiften till Närpes sp 496310-413133.

NYA MEDLEMMAR
t o m 28 februari 1985:

Alexiusson, Bengt, Box 470, 573 01 Tranås
Andersson, Anna-Greta, Berättelsegat 19, 422 42 Hisings Backa
Andersson, Britt, Balsamingat 54, 416 52 Göteborg
Andersson, Börje, Ekholmsväg 195, 127 47 Skärholmen
Andersson, Hugo, Norra Näs 2265, 665 00 Kil
Andersson, Inger, Balsamingat 54, 416 52 Göteborg
Andersson, Lars-Olof, Bandholtzgat 22, 432 00 Varberg
Andersson, Martin, Pipersgat 10, 552 58 Jönköping
Andersson, Nils, Vintergat 14, 595 00 Mjölby
Anderwall, Alan, Toftväg 9, 590 61 Vreta Kloster
Avesta Bibliotek, Box 54, 774 01 Avesta
Backström, Eva, Munkgat 11, 684 00 Munkfors
Berg, Roland, Röda Vägen 12, 781 51 Borlänge
Berglund, Tage, Framnäsbacken 16, 171 42 Solna
Bergman, Olof, Sandfjärdsgat 120, 121 69 Johanneshov
Billow, Barbro, Vendestigen 2, 182 64 Djursholm
Boström, Håkan, Slottsväg 83, 183 52 Täby
Brattén, Lena, Mossväg 2, 682 00 Filipstad
Danielsson, Leif, Eriksbo Östergärde 32, 424 34 Angered
Ekengren, Bert, Jacob Westinsgat 3, 112 20 Stockholm
Ekman, Svea, Folkungagat 79, 116 22 Stockholm
Emanuelsson, Gunnel, Gammalkroppa, 682 00 Filipstad
Ericsson, Harry, Mollbergsväg 4 B, 562 00 Norrahammar
Ericson, Lars-Olof, Strömmens Strädde 10, 272 00 Simrishamn
Ericson, Per-Arne, Box 640, 682 00 Filipstad
Eriksson, Åke, Kotkagat 11, 163 22 Spånga
Est-Karell, Britt, Länsmansgat 12, 654 62 Karlstad
Fors, Lennart, Tomträttsväg 41, 126 43 Hägersten
Forsberg, Eva, Orrögat 17 A, 642 00 Flen
Gunnarsson, Ingvar, Ekorrstigen 7, 435 00 Mölnlycke
Hagman, Börje, Kastellgat 21, 871 00 Härnösand
Hahn, Gunny, Nygat 42, 441 30 Alingsås
Hallman, Jörgen, Mosebacketorg 16—18, 116 20 Stockholm
Hildebrand, Lars, Sägengat 10, 422 46 Hisings Backa
Johnsson, Ulla, Ekholmsväg 195, 127 47 Skärholmen
Kjellin, Roland, Kakelösagat 5, 431 44 Mölndal
Kristinehamns Bibliotek, Bokbussen, Box 146, 681 01 Kristinehamn
Lagerberg, Bo, Billstaväg 23, 881 00 Sollefteå
Liljeholm, Mats, Harpolagården, 197 00 Bro
Neumann, Rüdiger, Ekeveien 23, N-1440 Drøbak, Norge
Nilsson, Gustav, Ivar Claesons Gata 9 C, 442 32 Kungälv
Norman, Birger, Tengdahlsgat 4, 116 41 Stockholm
Nyberg, Ann-Margret, Väpnarstigen 10, 181 62 Lidingö
Nyberg, Bengt, Väpnarstigen 10, 181 62 Lidingö
Olsson, Alice, Gjutargat 10, 112 48 Stockholm
Ohlson, Per-Axel, Smedsgat 4, 682 00 Filipstad
Ohlson, Åke, c/o Hedberg, Slottsväg 5, 183 50 Täby
Rehnborg, Torgny, Björnliden, 790 91 Idre
Roos, Anna-Lena, Henriksdalsringen 89, 131 32 Nacka
Stenwreth, Lena, Eriksborgsgat 4, 654 64 Karlstad
Svensson, Gustav, Axel Johnsons Väg 6, 182 31 Danderyd
Tallberg, Mats, Myggdalsväg 90, 135 43 Tyresö
Trägårdh, Kurt G., Brahegat 28, 114 37 Stockholm
Tyrvedh, Olle, Henriksdalsringen 89, 131 32 Nacka
Törnblom, Bernt, Sandtorpsväg 7, 153 00 Järna
Wahlén, Siv, Dagverksväg 243, 163 55 Spånga
Welander, Rune, Villarp, 330 17 Rydaholm
Wendel, Folke, Holländargat 27, 113 59 Stockholm
Wiklund-Itälahti, Maria, Äspholmsväg 42, 127 45 Skärholmen
Åsberg, Christer, Gråbergsväg 29, 752 40 Uppsala

STÄNDIGT MEDLEMSKAP:

Ahlqvist, Helfrid, Klövervallsgat 3 A, 417 26 Göteborg
Almström, Ove, Bogärdesgat 31, 416 54 Göteborg
Andersson, Evert, Luxgat 7, 112 62 Stockholm
Andersson, Gunilla, Dan Broströmsgat 1 B, 681 00 Kristinehamn
Andersson, Lennart, Troedsgat 2 C, 252 41 Helsingborg
Anderson, Margith, Kopparväg 20, 175 72 Järfälla
Axdorph, Margaretha, Köpmangat 39, 633 40 Eskilstuna
Backman-Bergroth, Elna, Wittstocksgat 17, 115 27 Stockholm
Bergh, Eilert, Djurgårdsväg 35 C, 681 00 Kristinehamn
Berg, Ingrid, Engelbrektsgat 2 A, 682 00 Filipstad
Bergström, Sören, Polishuset, Box 943, 601 19 Norrköping
Bertilsson, Ronny, Eskaderväg 32, 183 54 Täby
Bihl, Björn, Moränväg 26, 702 30 Örebro
Björk, Birgitta, Bygdegårdsväg 32, 196 30 Kungsängen
Björkvall, Åke, Björkvallaväg 12, 194 36 Upplands Väsby
Björnson, Björn, Rudbeck Väg 5, 191 51 Sollentuna
Blom, Svea, Igeldammsgat 4 A, 112 49 Stockholm
Boksjö, Eva, Persbergs Herrgård, 682 00 Filipstad
Carlsson, Nina, Slätbaksväg 17, 121 64 Johanneshov
Claeson, Evy, Heleneborgsgat 6 C, 117 32 Stockholm
Elfström, Inga Lisa, Skogsliden 11, 183 41 Täby
Erixon, Birger, Vittenväg 1, 653 46 Karlstad
Forsell, Barbro, Syréngat 10, 761 00 Norrtälje
Forsman, Kerstin, V Storgat 55, 291 53 Kristianstad
Frick, Birgit, Ölmeväg 10, 123 46 Farsta
Gustafsson, Evert, Norrgårdsväg 9, 184 00 Åkersberga
Holmgren, Bengt, Åttarörsgat 8, 421 33 Västra Frölunda
Höglind, Gösta, Styrmansgat 20, 114 54 Stockholm
Jacobsson, Gun-Britt, Repslagaregat 25, 602 25 Norrköping
Johnsson, Karl-Erik, Novemberväg 1, 352 60 Växjö
Jöred, Pelle, Störtloppsväg 13, 126 61 Hägersten
Karlsson, Rune, Frälsaregat 12, 582 66 Linköping
Levin, Else-Marie, Finn Malmgrens Väg 24, 121 48 Johanneshov
Lundberg, Monica, Storgat 15, 341 00 Ljungby
Nilsson, Roland, Brunnehagen 29, 417 47 Göteborg
Sarvisé, Berit, Tantogat 47, 117 42 Stockholm
Setterlind, Bo, Ekegården, 152 00 Strängnäs
Solén, Marianne, Sysslomansgat 9 B, 752 23 Uppsala
Thorstensson, Rune, Fridhemsgat 30, 112 40 Stockholm
Westman, J. Alfons, Box 97, 830 47 Trångsviken

KALLELSE

Nils Ferlin-Sällskapet håller ordinarie årsmöte

torsdagen den 9 maj 1985 kl 19.00

i Sjöfartshusets festvåning, Skeppsbron 10, Stockholm.

Föredragningslistan upptar bl a nominering av kandidater till 1985 års Ferlin-pris och Trubadur-pris. Styrelsen erinrar om medlemmarnas rätt att föreslå pristagare.

Efter förhandlingarna vidtar den sedvanliga årsmötesmiddagen med Cordon Bleu (kalvschnitzel fylld med ost och skinka) och därtill ett stort glas vin eller öl/vatten och kaffe till ett pris av 125 kr inkl serviceavgift.

Högst 100 deltagare, d v s de som först anmäler sig.

Senaste anmälan till middagen måndagen den 6 maj kl 12.00 till Karin Nordell, tel 08-36 29 20.

Anmälan är bindande. Vänligen undvik att Sällskapet även i fortsättningen tvingas betala för den, som anmält sig men inte infinner sig.

Bok- och konstgåvor till det sedvanliga lotteriet är mycket välkomna.

HJÄRTLIGT VÄLKOMNA TILL ÅRSMÖTET!

Styrelsen

Till Nils — och bröderna

av Bengt G Andersson

Må Diktens Ande sväva över Klara
i stoftet från nån bullrig Grävmaskin
Odödlig, eller inte? Det må vara
Här levde de — en brokig Brödraskara
i kretsen omkring Vännen Nils Ferlin

I skuggan av den Höga Katedralen
står Du staty — och tiden drar förbi
Du stängt ditt öra för de fagra talen
och för kritiken — och för pekoralen
som snyltat på ditt diktaregeni.

Men än, i våra vakna drömmar går Du
med "Diktens Lykta", "Runt kring våra Hus"
och in i våra frusna hjärtan når Du
och allas vårt postuma bifall får Du
för vad Du skänkt av Glädje, Tröst och Ljus.

Poste Restante Medlemsblad för Nils Ferlin-Sällskapet Nr 1, 1985
Styrelsens funktionär: Curt Enström, Nybrogatan 14, 114 39 Stockholm. Tel 61 66 79
På dagtid tel 36 29 20 (efterfrågas: Karin Nordell) Sällskapets postgiro: 35 21 55—6
Redaktör för medlemsbladet: Gunnar Larson, Åsögatan 70, 116 24 Stockholm. Tel 68 60 06
Tryck: Rundqvists Boktryckeri i Göteborg ISSN 0345—9519